

BERTSOETAN

UDABARRIA

Udabarría aurrean dogu,
guztia alaitzen daula.
Illuna t'otza igeska doaz
pozik ixten gaituela.
Ingurukoak agertzen dabe
arø ona laster dala.
Olako giroz, guri biotza
geratzen yaku mazala.

Aro onegaz, txoriak biztuz,
asten dira maitakari;
laster yatorkuz txori txikiak...
Dana dirudi mirari!
Arrituz gagoz eta poz-pozik
begiratzen txoriari.
Txoriak doaz abitik kanpo
t'agiri dira ugari.

Baita be lorak urtetzen dira
ederrak ta usaintsuak,
gozotasunez betetzen dabez
guztientzat inguruak.
Udabarría ein dauanantzat
jasoten doguz txaluak;
ezkertuteko Jaun aundiari
eiten dautsoguz kantuak.

Udabarriren antzeko dira
gure ume ta gaztiak;
eurak benetan aurkitzen doguz
eder ta zoragarriak.
Txoriak, lorak eta landarak
dira euren irudiak
t'erizten yakuz euren irriak
eder ta beti barriak.

Gaztea dogu adoretsua,
ez dau ikusten eziña.
Edozelango lan egitean
auxe bear dau: ekiña.
Gaztaroako odol beroa
dau lagun ta, dana eiña,
Beti olantxe, aspertu barik,
euki badau zeregiña.

Gizon aroa lan sasoiá da,
laguntasunaz erreza,
badauko beintzat, lan egiteko
dirudunaren babesá.
Osasuna ta bakearekin
beteta dauka amesa.
Lanik ez badau, txarto dau dana.
Ez dau besterik: bapeza.

Udabarría dogu lurrean,
baita beste bat zeruan.
Emen ez da miñ edo larririk,
dana poza, betikuan.
Zorion utsa izango dogu
poz-leku bedeinkatuan.
Lurrean larri gagozanean
artu daigun au goguan.

Udabarriren antzekoa da
gorputzen biztuereá.
Itxaropen auk, danai damosku,
samiñean, adorea.
Guztiok eder, guztiok gazte,
gazte, baita agurea.
Olan artuko dabe saria,
danak, bakoitzak, berea.

MATAI ARGINTXONA

ETSAIAK?

Gaueko amabiak.
Zaratak ein barik mobidu da trená.
Bagoia dua utsik, argiak motelak;
ez aitzu, une baten, gagozala gerran.
Deuts-menperatutik azke-aldera nua.
Azken aginduak, diru pillo itzelaz
daukodaz kolkuan, eta orrexegaitik
neure bastertxuan, larri naz benetan.
¡Muga igarotia! Auxe da txarrena;
antxe alemandarrak kontrolatzen dabez
duazanak trenan.

Emen geldokia. Bultzia lotu da.
Lenengo atexutik sartu da deutstarra.
Niganantza dator. Entzun: taupa, taupa...
Begiak eratsi, erdi lo bezela,
baña barrenian biotza taupaka...
Orra, orlegi-prakak oski baltz ganian.
¡Eztaitela lotu neure neure aldian, Jauna!
Aurrera dua ta, atetxutik jatsi.
¡Zelako arnasea luzia, sakona,
arrisku igarota...
Baña praka orlegi, oski baltz ganian

neuganantza etorten
begi itxita bere, beti ikusten dodaz.

Bijaramonian,
eskarrak emoten ba nua elizara.
Kepa deuna eleiza, Lurdes'en ur dago.
Emen Frantzia'n aldez ildekoen zelaya.
Ontxe asten da meza;
Jaupari ule gorri ortxe dago aldarán.
Eraspen andiaz, astiro ta sutsu
otoi-eskariak; ta bere inguruan,
astiro ta sutsu, erantzuten danak.
Confiteor esaten, begiak apaldu,
ta antxe ikusten dodaz,
Jantzi-zuri ertzan xerraen azpian,
oski baltz ganian
aleman gudari prakak orlegiak.
Aleman jaupari... ¿ezta zeure etsaia?
Ez, ba. Orain, barriz, biotza taupaka
oroitzen naz itzak:
"Neure Aitaren naia, egiten dabenak
dira neure anaiak!"

UTARSUS